

Hvad ser du?

Vi, der oplevede den 5. maj 1945, kan aldrig glemme den dag, da Danmark fik sin selvstændighed tilbage og atter indtog sin plads blandt frie nationer med en demokratisk styreform.

Danmarks historie er ca. 1000 år gammel og er bemærkelsesværdig derved, at i alle disse år har landet aldrig været underlagt en fremmed magt. De fem år fra 1940 til 1945 var det nærmeste, vi i vor lange historie har været ved udslettelsen af vor selvstændighed og frihed. Vi har i perioder af vor historie været en såkaldt stormagt – nu hører vi til iblandt de små stater.

Siden 1945, da vi fik vor frihed tilbage, har vi imidlertid afgivet meget af vor selvstændighed.

Jeg husker statsminister *Hans Hedtofts* fortvivelse over, at de nordiske lande ikke kunne skabe en forsvarsunion, og at vi derfor måtte indgå i NATO.

Så blev vi medlem af F.N.

I 1973 tilsluttede vi os EF – og i 1992 Maastricht-traktaten.

Vi er således stærkt på vej til at blive medlem af en *europæisk union* af stater, der i stadig større grad skal regeres fra parlamentet i *Strasbourg*.

Med mindre Gud i sin suveræne nåde og kraft griber ind og hindrer dette ulykkelige og fornedrende!

Herom beder mange af Guds børn dagligt.

*

Mandag den 12. august afsagde ni højesteretsdommere en dom, der allerede har fået historisk betydning og kan få en endnu større betydning. Dommens indhold går i korthed ud på, at det nu skal prøves ved domstolene (først i *østre Landsret* og derefter i *Højesteret*), om Grundloven blev krænkede, da folkettinget ratificerede Danmarks tilslutning til Maastricht-traktaten.

Grundloven indeholder i paragraf 20 de nærmere regler for afgivelsen af suverænitet – og nu skal det altså prøves ved landets højeste domstol, om disse regler er blevet overtrådt.

Hvis det er tilfældet, er Danmark dermed ude af EU og Maastricht-traktaten juridisk ugyldig for de øvrige stater, idet den kræver enstemmighed.

Sagens behandling først ved Landsret og derefter ved Højesteret vil tage flere år.

Aldrig før har Højesteret skullet afsige

en dom af så vidtrækkende betydning!

*

Højesteret har nu understreget, at Danmark er en *retsstat* – end ikke de politiske magthavere har ret til at bryde grundloven! Dette er såre glædeligt. Der er sandelig grund til taknemmelighed.

Men er Danmark også en *demokratisk* retsstat, hvis suveræniteten afgives til den europæiske union i stigende omfang?

Margaret Thatcher, den tidligere britiske statsminister, hævder, at demokrati forudsætter, at alle forhandlinger om et lands love og dets politik foregår på landets sprog, ellers kan folket ikke forstå det – ikke følge med under forhandlingerne.

Dette er sandt. Folkestyre kan ikke foregå på et for folket fremmed sprog.

Alene af den grund må parlamentet i *Strasbourg* afvises for Danmarks vedkommende, hvis vi skal forblive en demokratisk retsstat. Vi kan ikke bruge love og anordninger, der er fremkommet ved forhandlinger på engelsk eller tysk eller noget andet fremmed sprog.

Har vore politikere slet ikke forståelse for sprogets betydning for demokratiet?

*

Jeg læste for nylig nogle af *Churchills* taler til det engelske folk under krigen. Jeg måtte beundre det sproglige mesterskab, det moralske indhold og den personlige kraft i disse uforglemmelige taler, der indgav hele det engelske folk mod og håb.

Det engelske folk og det engelske sprog er en udelelig helhed – mon nogen kan forestille sig, at det engelske folk vil give afkald herpå?

Hvorfor skal vi gøre det?

Ganske vist har vi ikke nogen politiker eller offentlig skikkelse, der blot i nogen måde har *Churchills* format, og ganske vist er vi et lille folk – men *så meget des mere* behøver vi vort eget sprog for ikke at blive opslugt helt og gå til grunde.

Landets vigtigste anliggender må forhandles på landets eget sprog.

*

Sproget kan ikke bruges i løgnens tjeneste uden at lide derved; sproget er en guddommelig gave.

Men politik er i stigende grad blevet et foretagende, hvor løgnen indrømmes

plads, ikke mindst i EU-politiken.

Statsminister *Poul Schlüter* forsikrede, at der overhovedet ikke var tale om en europæisk union – og den ene efter den anden af de ledende politikere forsikrer os om, at vi får mere indflydelse ved at afgive vor suverænitet – hvilken påstand!

Løgn, ikke sandhed råder i landet (Jerem. 9,3). Profetens ord er sørgeligt aktuelt i Danmark i dag.

Når det er således, da opstår den indstilling hos mangfoldige, at det kan være ligegyldigt, om lovene forhandles og vedtages på et fremmed sprog eller ej, for vi stoler alligevel ikke på, hvad politikerne forsikrer os om og lover.

*

Det er ikke *fædrelandskærlighed*, der et lille folks ulykke – et lille folk, der aldrig kan finde på at føre krig for at underlægge sig andre folk, et lille folk, der kender sin begrænsning – og kendes ved sin egenart.

Det er *synd*, der er folkets ulykke. Politikerne advare imod »nationalisme« uden at gøre rede for, hvad de mener hermed. De giver, godt hjulpet af de offentlige massemedier, folket det indtryk, at fædrelandskærlighed er folkets fare i denne tid.

Men synd hører man aldrig nogen politiker advare imod. Tværtimod er der i skolelovgivningen og adskillige andre anordninger en indirekte opfordring til at »nyde« synden »risikofrit«.

*

Således ledes vort land af politikere, der giver løgnen plads i deres propaganda – der fremmer synden og skamløsheden – der vender ryggen til fædrelandskærligheden – og er rede til at aflevere vor selvbestemmelsesret til andre udenlandske politikere, der er lige så gudløse og syndige som de selv.

Dette er måske Guds dom over vort land. Vi fik friheden tilbage i 1945 og har misbrugt den på det skammeligste. Nu er ledende mænd og kvinder rede til at afgive den!

*

Lykkeligvis findes der mangfoldige danskere, der instinktivt reagerer herimod uden præcis at kunne formulere deres grunde hertil.

Og lykkeligvis findes der mange kristne, der har et lønkammer, hvor de udøser deres hjerter for Gud i inderlig bøn om, at Han vil gøre alle de »kloge« politikeres råd til skamme!

*

En europæisk union vil være helt i overensstemmelse med menneskehedens egne tanker om fred på jorden uden Fredsfyrsten og derfor netop være et bedrag.

Dens åndelige overhovede vil være paven, hvilket en sølle dansk folkekirke ikke vil gøre modstand imod – slet ikke modstand, der koster noget.

Den vil udvikle sig mere og mere i antikristelig retning og derfor vende sig fjendtligt imod Israel.

Ondskabens åndemagter er den drivende kraft i dette gudløse, onde foretagende.

*

Vi har ikke kamp imod kød og blod, men imod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, imod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Derfor må vi tage Guds fulde rustning på og bekæmpe dem med Åndens våben, bønnens og sandhedens mægtige våben.

Men vi kan ikke kræve af Gud, at vi får vor vilje, så Danmark slipper ud af den europæiske union.

Vi kan »kun« bønfalde ham om at skænke os denne store, i eet og alt ufortjente nåde.

*

Jeg måtte takke Gud for Højesterets enstemmige dom d. 12. august. Nu beder vi Ham om at lade alt komme for lyset under proceduren for Landsretten og siden Højesteret. Og vi beder Ham om at skænke dommerne den visdom og myndighed, de behøver, for at afsige den endelige dom i overensstemmelse med Hans hellige vilje på sandhedens grund.

*

Færøerne og Grønland er ikke medlemmer af den europæiske union. Vi beder vore venner deroppe om at være med i forbøn om, at Danmark slutter sig til dem i deres selvstændighed!!

*

Norge holdt sig udenfor unionen. Vi beder

vore norske venner om deres forbøn, at Danmark følger Norge på frihedens og selvstændighedens sunde, mandige, Gud-givne vej.

*

Profeterne åbenbarer os, at Gud allerede her i tiden kræver nationerne til regnskab.

Det gælder først og fremmest det folk, som Han betroede meget mere end de andre folk.

Når vi tænker på Guds straffedomme over sit udvalgte folk og ser, at de har fundet sted i historiens løb, altså her i tiden, da går vore tanker til vort eget folk. Hvad vil det danske folk gøre, om Gud lader et ord som Jerem. 16,3-6 ramme vort land?

Der er betroet Danmark overordentligt meget. Hvis vi tænker på *det materielle*, er der næppe noget folk, der har fået mere.

Hvis vi tænker på *historien*, så har Gud tugtet dette folk alvorligt og reduceret dets magt – men Han har også vist os en uendelig barmhjertighed – tænk blot på, hvor forholdsvis skånsomt Han førte os igennem besættelsestiden.

Hvis vi tænker på *det åndelige*, fik også vi del i reformationen, så evangeliet har kunnet forkyndes – Bibelen læses frit overalt – og Gud har ned gennem tiderne skænket dette folk åndelige mænd af format.

Sandelig er der betroet os meget, og sandelig skal der kræves meget af os – også her i tiden!

Dommeren står for døren – snart forkyndes dommen her i tiden – profeterne åbenbarer, hvordan Gud samler folkene og lader rædselen, forvirringen, tilintetgørelsen ramme dem.

Alt dette hviler på vort hjerte, når vi søger Gud i bøn og anrøbelse, om Han dog for sin barmhjertigheds skyld vil føre os ud af den enhed med nationerne, som fører til den forfærdelige dom.

Derfor beder vi om *omvendelse* i Danmark – *ydmøgelse* under Hans vældige hånd – og vi beder Ham om at sætte mænd, der frygter Ham, på de ledende poster.

Alt dette, som vi beder om, ligger langt uden for menneskelige muligheder og sandsynligheder.

Alligevel beder vi – netop fordi vi beder til HAM, for hvem intet er umuligt. Nogle folder hænderne i bøn – det er jo et udtryk for, at de erkender deres fuldkomne magtesløshed – ved deres hænder kan intet gennemføres af det, de beder om!

*

Lørdag d. 16. november samles vi kl. 14 til bøn i *Skjern*, om Gud vil. *Leif Sig Jensen* giver os Ordet, hvorefter vi sammen hengiver os i bøn for vort land og folk.

Nærmere herom i næste nummer. Alle er velkomne. Vi regner med at slutte kl. 17.

Lad mig allerede nu sige, at vi ikke ønsker nogen form for reklame eller store ord herom, thi der er ikke noget stort i, at Guds børn beder til Gud, og der er intet at reklamere for. Lad det forblive *skjult*.

*

Om Gud vil, tilbringer jeg dagene 10. og 11. nov. hos vore venner i *Oslo*. Nærmere herom i næste nummer.

*

Hvis der bliver et *sommerstævne næste år*, vil det formentlig blive i dagene 8. – 13. juli.

*

Husk *de gamle, ensomme, skrøbelige trossøskende!* De har en uvurderlig betydning for vidnesbyrdet. Hvem kan måle betydningen af deres troskab, udholdenhed og forbøn?

*

Husk alle *unge, der ikke følger med strømmen*. Må de vokse i troen og ydmygheden, så de bliver stærke i Herren.

*

Husk alle *kristne lærere*, at de forbliver deres kald tro, overvinder træthed, modgang og skuffelser og gør fyldest dag efter dag.

*

Husk *dem, der prøves hårdt!* Vær med til at bære deres byrder!

*

Husk *folkeslagene!* I dit lønkammer formår du at bede for dem, vejledet af Guds Ånd.